

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce P. H., zastoupeného JUDr. Martinem Stehlíkem, patentovým zástupcem se sídlem LANGROVA, s. r. o., Skrétova 1011/48, Plzeň, proti žalované Státní zemědělské a potravinářské inspekci – inspektorátu v Plzni, se sídlem Jiráskovo náměstí 8, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí ředitele inspektorátu ze dne 3. ledna 2012, sp. zn. AO425-2/2012,

takto:

- I. Rozhodnutí ředitele Státní zemědělské a potravinářské inspekce – inspektorátu v Plzni ze dne 3. ledna 2012, sp. zn. AO425-2/2012, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 22 885,60 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce JUDr. Martina Stehlíka, patentového zástupce.**

Odůvodnění:

Dne 19. prosince 2011 provedla žalovaná Státní zemědělská a potravinářská inspekce (SZPI) v žalobcově provozovně (na ulici T. G. Masaryka v Karlových Varech) kontrolu dodržování povinností při uvádění potravin do oběhu; na základě kontroly mu pak téhož dne uložila opatření k odstranění zjištěných nedostatků [§ 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci (dále jen „zákon o SZPI“)], spočívající v povinnosti přeznačit potraviny s obchodním označením „*Královské oplatky z Karlových Varů*“ takovým způsobem, aby nepřipomínaly chráněný název „*Karlovarské oplatky*“, a to do 31. prosince 2011. Tento zapsaný název je chráněn proti připomenutí podle čl. 13 odst. 1 písm. b) nařízení Rady (ES) č. 510/2006 o ochraně zeměpisných označení a označení původu zemědělských produktů a potravin (dále jen též jen „nařízení“). I název kontrolovaného

výrobku obsahuje druhový výraz „*oplatky*“; formulace „*z Karlových Varů*“ pak sděluje totéž jako výraz „*Karlovarské*“. Podobné si jsou i výrazy „*Karlovarské*“ a „*Královské*“, které při zběžném zhlédnutí obalu mohou vést spotřebitele k záměně.

Žalobce je majitelem několika ochranných známek, v nichž se vyskytují mj. výrazy „*oplatky*“, „*královské*“ a „*z Karlových Varů*“; na jeho případ však nedopadá výjimka stanovená článkem 14 odst. 2 nařízení. Jednou z podmínek, za nichž je možné užívat ochrannou známku bez ohledu na označení původu nebo zeměpisné označení, je to, že ochranná známka byla zapsána nebo zavedena používáním v dobré víře na území Společenství před datem ochrany označení původu nebo zeměpisného označení v zemi původu, nebo přede dnem 1. ledna 1996; tato podmínka u žalobce splněna není (jeho ochranné známky byly zapsány s právem přednosti od roku 2006 či 2007). Žalobce tak svým jednáním porušil čl. 8 odst. 1 nařízení, neboť potraviny, které nabízí, připomínají název zapsaný do rejstříku, aniž ovšem splňují odpovídající specifikaci.

Žalobcovy námitky proti tomuto opatření zamítl ředitel žalované dne 3. ledna 2012. Zdůraznil, že slovo „*král*“ bylo přejato ze jména vladaře Francké říše Karla Velikého. Je možné, že český spotřebitel postřehne rozdílnost názvů „*Královské*“ a „*Karlovarské*“ i bez důkladnějšího studování; častými nakupujícími, kteří mají v oblibě „*Karlovarské oplatky*“, jsou však i zahraniční turisté, a těm by již rozlišování působilo potíže. Žalobce sice v námitkách poukázal na rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ve věci jeho ochranných známek; uvedl však pouze výňatky z těchto rozhodnutí úřadu, z nichž si žalovaná nemůže učinit žádný relevantní názor.

V žalobě proti rozhodnutí o námitkách zpochybnil žalobce pravomoc žalované k rozhodování o sporné otázce. Žalobce jako vlastník ochranných známek je oprávněn tyto známky užívat, a tedy i umísťovat označení na výrobky a jejich obaly [§ 8 odst. 1 a odst. 3 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách]. Zákon o SZPI v § 3 odst. 1 písm. f) sice opravňuje žalovanou ke kontrole dodržování práv osob, jimž svědčí ochrana zapsaného zeměpisného označení; zakázat užívání ochranných známek však může pouze soud (srov. § 24 zákona č. 452/2001 Sb., o ochraně označení původu a zeměpisných označení, a § 4 zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví). Měla-li žalovaná za to, že ochranné známky byly žalobci zapsány v rozporu s článkem 14 nařízení, měla nejprve dát podnět Úřadu průmyslového vlastnictví k prohlášení ochranných známek za neplatné a vyčkat jeho rozhodnutí. To potvrdila i sama žalovaná svou odpovědí na žalobcův dotaz, zda užíváním ochranné známky „*Královské oplatky z Mariánských lázní*“ rovněž neporušuje chráněné zeměpisné označení. Podle žalované se o porušení jedná, rozhodující však bude stanovisko Úřadu průmyslového vlastnictví.

Žalobcovy námitky byly žalované doručeny dne 23. prosince 2011 a žalovaná byla povinna o nich rozhodnout nejpozději dne 30. prosince 2011. Rozhodnuto však bylo až dne 3. ledna 2012 a rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 4. ledna 2012, tj. tři dny po uplynutí lhůty stanovené zákonem. V té době už měl žalobce zboží přeznačeno, neboť lhůta pro splnění této povinnosti již uplynula.

I kdyby žalovaná byla oprávněna posuzovat zaměnitelnost zapsaných označení, porušila svým postupem § 2 odst. 4 správního řádu (povinnost dbát, aby při rozhodování skutkově podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly). Žalovaná provedla kontrolu v žalobcově provozovně na ulici T. G. Masaryka již dne 25. března 2011; kontrola se týkala stejně označených výrobků jako při kontrole dne 19. prosince 2011, porušení zákona však žalovaná neshledala. Téhož dne kontrolovala žalovaná žalobce v provozovně na adrese Stará Louka

1038, Karlovy Vary, a dne 21. ledna 2010 provedla kontrolu v provozovně Tržiště pod Thermalem – stánek, Karlovy Vary; ani jedna z kontrol neshledala rozpor s chráněným zeměpisným označením.

Při zápisu ochranných známek „*Královské oplatky*“ a „*Královské oplatky – DIA z Karlových Varů s lískovými oříšky*“ neshledal Úřad průmyslového vlastnictví, že by tyto známky zasahovaly do práv z chráněného zeměpisného označení. Proti zápisu první z těchto známek podal námitky vlastník známky „*Original Karlovarské oplatky*“, proti druhé z uvedených známek podal námitky vlastník známky „*Original LUXUS Karlovarské oplatky*“; úřad však námitky zamítl, neboť neshledal možnost záměny označení ze strany spotřebitele. Žalobce se proto oprávněně domníval, že označení „*Královské oplatky z Karlových Varů*“ a „*Karlovarské oplatky*“ nejsou zaměnitelná.

Žalobce v námitkách požadoval takovou změnu uloženého opatření, aby byl povinen přeznačit pouze spojení „*z Karlových Varů*“. Žalovaná námitky zamítla, a nesporně se tedy domnívá, že k připomenutí chráněného zeměpisného označení dochází i pouze užitím označení „*Královské oplatky*“. S tím žalobce nesouhlasí. Označení *krá-lov-ské* obsahuje tři slabiky, při výslovnosti se klade důraz na první dlouhou slabiku *krá*. Slovo *kar-lo-var-ské* obsahuje čtyři slabiky a výslovnost první slabiky je krátká. Obě označení obsahují některá shodná písmena, ale každé má jinou délku i výslovnost a spotřebitel je schopen je bez potíží rozlišit. Ani z významového hlediska nelze považovat obě označení za zaměnitelná. *Královský* znamená „náležející králi“; je to také označení pro středověkého vládce a může to znamenat i vysokou kvalitu výrobku. Naproti tomu *karlovarský* značí „pocházející z území Karlových Varů“. Ačkoli název města Karlovy Vary pochází ze jména panovníka Karla IV., není pravděpodobné, že si průměrný spotřebitel vytvoří asociaci mezi oběma slovy na základě tohoto jména, resp. na základě souvislosti slov „*král*“ a „*Karel*“. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil opatření ze dne 19. prosince 2011 (při jednání před soudem pak tento petit upravil a žádal zrušení rozhodnutí o námitkách ze dne 3. ledna 2012) a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na svých závěrech z napadeného rozhodnutí a navrhla, aby žaloba byla zamítnuta. O své pravomoci ke kontrole a k ukládání opatření žalovaná nepochybuje; k tomu poukázala i na § 10 odst. 1 zákona č. 452/2001 Sb. Článek 10 nařízení uložil členským státům, aby určily příslušný orgán odpovědný za kontrolu povinností stanovených tímto nařízením; Česká republika určila jako tento orgán právě žalovanou. Ustanovení § 24 zákona č. 452/2001 Sb., které dává každému možnost (nikoli povinnost) domáhat se soudní ochrany, tím není nijak dotčeno. Smyslem soudní moci ovšem není provádět dozor nad uváděním potravin na trh.

Součástí žalobcových námitek byla i žádost o prodloužení termínu splnění uloženého opatření. Žádosti žalovaná vyhověla a dne 23. prosince 2011 žalobci sdělila, že se termín prodlužuje do 15. ledna 2012; současně jej informovala o tom, že o námitkách rozhodne v téže lhůtě.

Vlastník ochranné známky má výlučné právo užívat ochrannou známku ve spojení s výrobky nebo službami, pro něž je chráněna; toto právo jej však nezprošťuje povinností dodržovat požadavky nařízení. Žalobce nesprávně chápe čl. 14 odst. 2 nařízení, který nehovoří o zápisu v rozporu s čl. 14, ale řeší kolizi mezi stávající ochrannou známkou a nově zapsaným chráněným zeměpisným označením. Rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví o zrušení ochranné známky není pro kontrolní a rozhodovací činnost žalované nutné. Označení „*Karlovarské oplatky*“ bylo do rejstříku chráněných označení původu a chráněných

zeměpisných označení zapsáno prováděcím nařízením Komise (EU) č. 744/2011 dne 28. července 2011; tím se vysvětluje i odlišný výsledek kontroly v této věci a dřívějších kontrol zmiňovaných žalobcem. Úřad průmyslového vlastnictví při zápisu žalobcových ochranných známek nemohl posuzovat soulad v rámci nařízení, ale pouze v rámci národních právních předpisů.

Žalobkyně v replice zdůraznila, že se nedomáhala výluky podle čl. 14 odst. 2 nařízení, ale poukazovala na jeho čl. 14 odst. 1, podle něž se ochranné známky zapsané v rozporu s čl. 13 prohlásí za neplatné (a to v řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví). Dokud je tedy ochranná známka zapsaná, nemůže logicky porušovat chráněné zeměpisné označení. Žalovaná po podání žaloby navrhla Úřadu průmyslového vlastnictví zrušení některých žalobcových ochranných známek. Návrh byl zamítnut u známek „Královské oplatky z Mariánských lázní“ a „Královské oplatky“, neboť tyto známky neobsahují výrazy „Karlovy“, „Karlovy Vary“ či „Karlovarské“. Částečně úřad zrušil registraci u známek „Královské oplatky z Karlových Varů s Vanilkou“ a „Královské oplatky – DIA z Karlových Varů s Lískovými oříšky“ pro přítomnost slovního spojení „z Karlových Varů“. Ochranná známka „Královské oplatky“ byla taktéž částečně zrušena, důvodem byla ovšem přítomnost spojení „Karlovy Vary“ v drobném písmu u popisky fotografie karlovarské kolonády na obalu oplatků.

Ochranné známky však byly zrušeny *ex nunc* až dne 20. listopadu 2013. Až po tomto datu mohla žalovaná udělit žalobci sankci za užívání těchto známek, neboť do té doby byly řádně zapsány. Žádná ze známek přitom nebyla zrušena z důvodu zaměnitelnosti označení „karlovarské“ a „královské“. Tento názor úřadu byl dále potvrzen dne 24. září 2014 zápisem slovní ochranné známky „KRÁLOVSKÉ OPLATKY – KÖNIGLICHE OBLATEN, ROYAL WAFERS, KOROLEVSKIE VAFLI“ a kombinované ochranné známky „Královské oplatky EXTRA SPECIAL, Königliche Oblaten EXTRA SPEZIAL, ROYAL WAFERS, KOROLEVSKIE VAFLI“. K tvrzení žalované, podle něž byly Karlovy Vary v minulosti královským městem a tento fakt navozuje asociaci se slovem „královské“, je třeba uvést, že do roku 1920 zněl oficiální název hlavního města Československé republiky „královské hlavní město Praha“. Platil-li by předpoklad žalované, vytvořil by si průměrný spotřebitel asociaci spíše na město Prahu, které ale nemá s probíraným chráněným zeměpisným označením žádnou spojitost.

Žaloba je důvodná.

Soud nesouhlasí s námitkou, podle níž žalovaná neměla pravomoc k uložení přezkoumávaného opatření. Na národní úrovni upravuje pravomoc ke kontrole tzv. specifikace (tj. toho, zda výrobek nesoucí chráněné označení původu či zeměpisné označení splňuje stanovené požadavky) podle zákona č. 452/2001 Sb. jeho § 10 odst. 1 a 4, popřípadě ve spojení s § 12. Podle nich přísluší kontrola specifikace mj. Státní zemědělské a potravinářské inspekci, která může vyžadovat odstranění nedostatků a uložit opatření k jejich odstranění.

Na kontrolu požadavků plynoucích nejen z národních, ale také z evropských předpisů pak pamatuje § 2 písm. a) zákona o SZPI, který kontrolou rozumí zjišťování prováděné inspektorem, zda jsou plněny požadavky stanovené zvláštními právními předpisy nebo přímo použitelnými předpisy Evropských společenství, na jejichž základě ukládá inspektor opatření k odstranění zjištěných nedostatků a o nichž pořizuje protokol. Zde se odkazuje právě např. na nařízení Rady (ES) č. 510/2006, a plní se tak povinnost uložená členským státem článkem 10 odst. 1 tohoto nařízení, totiž určit příslušný orgán či orgány odpovědné za kontroly.

Podle § 3 odst. 1 zákona o SZPI inspekce kontroluje zemědělské výrobky a potraviny nebo suroviny určené k jejich výrobě anebo tabákové výrobky; přitom kontroluje zejména, zda [písm. f)] nedochází k porušování práva osob, jimž svědčí ochrana zapsaného označení původu nebo zeměpisného označení zemědělských výrobků, potravin nebo surovin anebo tabákových výrobků, nebo zaručených tradičních specialit.

Podle § 3 odst. 3 písm. c) zákona o SZPI inspekce dále u kontrolovaných osob ukládá opatřením povinnost odstranit zjištěné nedostatky a stanoví lhůtu k jejich odstranění. Podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona o SZPI inspektor na základě výsledků provedené kontroly uloží kontrolované osobě opatření k odstranění zjištěných nedostatků.

Obecně lze souhlasit s tím, že vlastník ochranné známky má výlučné právo užívat ochrannou známku ve spojení s výrobky a službami, pro něž je chráněna. Z tohoto pravidla jednoznačně plyne, že nikdo jiný než vlastník ochranné známky takové právo nemá; nelze z toho však dovodit, že jednou zapsaná ochranná známka se stává „nedotknutelnou“ a že se nemůže ocitnout v kolizi s chráněným zeměpisným označením. Jinými slovy – výlučné právo užívat ochrannou známku vyjadřuje ochranu, kterou její vlastník požívá mezi ostatními poskytovateli výrobků, ale nikoli vynětí takového vlastníka z dosahu dalších systémů ochrany označení výrobků.

To, že se každý může u příslušného soudu domáhat, aby bylo zakázáno užívat zapsané označení (tj. označení původu nebo zeměpisné označení) pro srovnatelné zboží, které nesplňuje podmínky pro užívání označení původu či zeměpisného označení, a aby takové zboží bylo staženo z trhu, nijak nevylučuje pravomoc SZPI bdít nad dodržováním práv osob, jimž svědčí ochrana označení původu nebo zeměpisného označení, a přijímat v tomto směru opatření proti těm, kteří tato práva porušují. Konkurence soukromoprávních a veřejnoprávních prostředků právní ochrany není překvapivá právě v této oblasti, v níž se prolíná ochrana duševního vlastnictví s ochranou práv spotřebitelů.

Lhůta pro vydání rozhodnutí o námitkách podle § 5 odst. 4 zákona o SZPI (tři pracovní dny) je pouhou lhůtou pořádkovou, a nebyla-li dodržena, nepůsobí to nezákonnost takového rozhodnutí. Rozhodnuto opravdu bylo až dne 3. ledna 2012 (nikoli 30. prosince 2011), tedy až po uplynutí původně stanovené lhůty k přeznačení oplatků. Ze spisu je však patrné (v rozporu se žalobním tvrzením), že tato lhůta byla žalobci prodloužena. Námitky byly žalované doručeny dne 23. prosince 2011; ještě toho dne v 16:31 hodin sdělil inspektor, který kontrolu provedl (Bc. R. Z.), e-mailem, že termín pro splnění uloženého opatření se prodlužuje do 15. ledna 2012. Dodal také, že do tohoto data bude rovněž rozhodnuto o námitkách. E-mail byl odeslán na úřední adresu tehdejší žalobcovy zástupkyně JUDr. Ireny Langrové.

Proti formě, kterou byl termín prodloužen, nelze mít námitek – ostatně i samo opatření je faktickým úkonem, který je zachycen pouze v podobě písemného záznamu (nikoli v podobě rozhodnutí). Naopak žalovaná mohla stěžejně reagovat rychleji a vstřícněji. V tomto ohledu se tedy výtky, které jí žalobce adresuje, míjejí účinkem.

To, že kontroly v jiných žalobcových provozovnách ve dnech 21. ledna 2010 a 25. března 2011 neshledaly pochybení, plyne ze skutečnosti, že chráněné zeměpisné označení *Karlovarské oplatky* bylo zapsáno do rejstříku chráněných označení původu a chráněných zeměpisných označení až dne 28. července 2011 [viz prováděcí nařízení Komise (EU) č. 744/2011]. Před tímto datem tedy označení žalobcových výrobků nekolidovalo s žádným chráněným zeměpisným označením.

Jak žalobce dále uvádí, Úřad průmyslového vlastnictví neshledal při zápisu žalobcových ochranných známek „*Královské oplatky*“ a „*Královské oplatky – DIA z Karlových Varů s Lískovými oříšky*“, že by tyto známky zasahovaly do práv z chráněného zeměpisného označení. Pojmem *královské* a jeho vztahem k zeměpisnému označení původu se soud bude zabývat níže; pokud pak jde o druhou ochrannou známku, která obsahuje spojení z *Karlových Varů*, úřad tu podle žalobcova sdělení uzavřel, že tato ochranná známka není zaměnitelná s ochrannou známkou *Original LUXUS Karlovarské oplatky*. Tento závěr úřadu však nijak neoslabuje závěry žalované o tom, že slovní spojení z *Karlových Varů* připomíná podstatné jméno *karlovarský*.

Úřad průmyslového vlastnictví při věcném průzkumu podle § 22 zákona o ochranných známkách zjišťuje mj. (*soud tu vybírá jen ta ustanovení, která by mohla souviset s projednávanou věcí a s probíranou žalobní námitkou*), zda přihlašované označení neobsahuje prvky starší ochranné známky, která je přihlášena nebo zapsána pro jiného vlastníka, jestliže by tyto prvky mohly vést k záměně se starší ochrannou známkou (§ 22 odst. 2), nebo zda není přihlašované označení tvořeno výlučně označeními nebo údaji, které slouží v obchodě k určení (...) zeměpisného původu výrobků [§ 4 písm. c)], nebo které by mohlo klamat veřejnost, zejména pokud jde o (...) zeměpisný původ výrobku nebo služby [§ 4 písm. g)]. Záměnu podle § 22 odst. 2 tu není možno spatřovat jen proto, že v obou případech jde o oplatky a v nějaké podobě se v názvu připomíná město Karlovy Vary: dominantním prvkem žalobcovy ochranné známky je totiž slovní spojení *Královské oplatky – DIA*, které stojí na počátku názvu, a celý název se tak výrazně odlišuje od starší ochranné známky vyjádřené slovy *Original LUXUS Karlovarské oplatky*. Nejde tu ani o případ podle § 4 písm. c), protože žalobcova ochranná známka není tvořena výlučně popisnými údaji. Úřad neměl důvod ani konstatovat, že by žalobcova ochranná známka mohla klamat co do zeměpisného původu výrobku [§ 4 písm. g)]: žalobce má místo podnikání v Karlových Varech, ochrannou známku přihlásil pro oplatky, které prodává právě tam, takže prvek z *Karlových Varů* užitý v názvu oplatek nebudil žádné klamavé asociace (lze jej totiž vyložit i třeba jako *oplatky prodávané v Karlových Varech* – což ovšem neplatí pro chráněné zeměpisné označení).

Žalobce také poznamenal, že úřad zamítl námitky vlastníka starší ochranné známky; i zde byl ovšem takový postup namístě. Šlo nejspíše o námitky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách poukazující na to, že z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou. Zde ale platí to, co už bylo řečeno výše: ačkoli se jak v případě žalobcovy, tak starší ochranné známky jednalo o oplatky a obě ochranné známky odkazovaly na město Karlovy Vary, zároveň se obě známky dostatečně odlišovaly a jejich záměna nehrozila.

Věc lze shrnout tak, že úřad jednak v rámci věcného průzkumu nezkoumal případnou kolizi přihlašované žalobcovy ochranné známky s chráněným zeměpisným označením podle rejstříku vedeného Evropskou komisí. V době, kdy byla ochranná známka přihlášena a poté zapsána, ještě ani nebylo zapsáno chráněné zeměpisné označení *Karlovarské oplatky*; navíc úřad zkoumá potenciální klamavost ochranné známky co do zeměpisného původu pouze v obecné rovině – tedy nezjišťuje, zda se oplatky, pro něž si žalobce přihlásil ochrannou známku, skutečně vyrábějí v Karlových Varech [jak to naopak činí inspekce při postupu podle § 3 odst. 1 písm. f) zákona o SZPI]. Jednak zápisu ochranné známky nebránily ani námitky podané vlastníkem starší ochranné známky, neboť zaměnitelnost tu nebyla dána. Z těchto závěrů úřadů ale nelze dovozovat, že není ani dána kolize označení *Královské oplatky*

z Karlových Varů s později zapsaným chráněným zeměpisným označením *Karlovarské oplatky*. Jak plyne z právě řečeného, toto chráněné zeměpisné označení nebylo v té době ještě zapsáno a „známkoprávní“ zkoumání prováděné úřadem nepostihuje tytéž aspekty jako pozdější zkoumání inspekce.

Neobstojí ani žalobcovo tvrzení, že žalovaná měla v souladu s článkem 14 odst. 1 nařízení dát nejprve podnět Úřadu průmyslového vlastnictví k prohlášení ochranných známek za neplatné a vyčkat jeho rozhodnutí, než žalobci uložila přeznačit oplatky. Toto ustanovení říká, že pokud je označení původu nebo zeměpisné označení zapsáno do rejstříku podle tohoto nařízení, zamítne se přihláška ochranné známky odpovídající některé ze situací uvedených v článku 13 a týkající se téže kategorie produktu, pokud přihláška ochranné známky byla podána po dni podání žádosti o zápis do rejstříku Komisi. Ochranné známky zapsané v rozporu s prvním pododstavcem se prohlásí za neplatné. Z článku 13 nařízení pak na projednávanou věc dopadá jeho odst. 1 písm. b), podle nějž jsou zapsané názvy chráněny proti jakémukoli zneužití, napodobení nebo připomenutí (...).

Článek 14 odst. 1 nařízení dopadá na postup úřadu v řízení o přihlášce ochranné známky nebo v řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou – nikoli na postup inspekce při kontrole dodržování práva osob, jimž svědčí ochrana zapsaného označení původu nebo zeměpisného označení. I pokud by úřad při zkoumání přihlášky ochranné známky pochybil a zapsal známku, která např. připomíná zapsané chráněné zeměpisné označení, neztrácí tím inspekce pravomoc ke kontrole a k tomu, aby majiteli takové ochranné známky uložila opatření mířící k ochraně zapsaného chráněného zeměpisného označení. Pokud inspekce při výkonu svých pravomocí popřípadě pojme podezření, že používaná ochranná známka porušuje práva ze zapsaného chráněného zeměpisného označení, je namístě dát podnět úřadu, aby prohlásil známku za neplatnou, případně mu navrhnout, aby ochrannou známku zrušil. Jde tu však o jakýsi „vedlejší produkt“ kontrolní činnosti inspekce, který nijak nepodmiňuje výkon vlastní kontrolní činnosti a ukládání opatření v jejím rámci. Ostatně řešení navrhané žalobcem není ani logické: kdyby měla inspekce vždy vyčkávat, než úřad známku zruší nebo ji prohlásí za neplatnou, pak by stěží kdy uplatnila svou samostatnou pravomoc ukládat opatření k nápravě: působila by jen jako „výkonný orgán“ Úřadu průmyslového vlastnictví bdící nad tím, zda (bývalí) majitelé ochranných známek respektují pravomocná rozhodnutí úřadu. Ve skutečnosti má však inspekce svébytnou pravomoc, která se neodvíjí od pravomoci a od rozhodovací činnosti úřadu.

Důvodná je ale námitka, podle níž připomínala chráněné zeměpisné označení *Karlovarské oplatky* jen část ochranné známky používané žalobcem – totiž spojení „*z Karlových Varů*“ – a podle níž nebyl důvod pro to, aby žalobce přeznačoval v názvu *Královské oplatky z Karlových Varů* i slovo „*královské*“. Soud nesdílí názor inspekce, podle nějž jsou si názvy natolik podobné, že by slovo *královské* připomínalo [ve smyslu článku 13 odst. 1 písm. b) nařízení] slovo *karlovarské*. Obě slova začínají stejným písmenem a dílem obsahují i stejné hlásky; to je dáno tím – jak správně připomněla inspekce – že obecné jméno *král* vzniklo z vlastního jména *Karel* (podle Karla Velikého, franského krále a v letech 800 – 814 císaře říše římské). Tato podobnost však k vyvolání záměny nestačí; stejný názor ostatně zastává i Úřad průmyslového vlastnictví v rozhodnutích, která žalobce předložil při jednání a jimiž byl ve dvou případech zamítnut návrh inspekce na zrušení žalobcových ochranných známek (šlo o známky, které neobsahovaly spojení *z Karlových Varů*, ale zároveň obsahovaly slovo *královské*). Bez ohledu na etymologii obecného jména *král* jsou obě posuzovaná přídavná jména i značně graficky odlišná (s ohledem na počet slabik a na uspořádání hlásek) a každé odkazuje k jinému jevu.

Dostatečným argumentem není ani to, že město Karlovy Vary založil král Karel IV. Bývalých královských měst jsou na našem území desítky a jejich status nepatří k obecné znalosti, jíž se vyznačuje průměrný spotřebitel. Žalobce v této souvislosti přiléhavě podotkl, že slovo *královský* bylo v minulosti součástí oficiálního názvu hlavního města Prahy; přesto je však přepjaté z toho dovozovat, že by slovo *královský* mělo vyvolávat asociace právě na město Prahu (nebo na jakékoli jiné konkrétní město). Podle soudu tento výraz neupomíná na žádné konkrétní město ani osobu (krále Karla IV.), ale spíše vyvolává obecnější dojem kvality či výjimečnosti.

Soud nepokládá za správný ani argument inspekce, podle nějž tuzemský spotřebitel rozliší slova *královský* a *karlovarský* snadno, ale cizinec (který bývá typickým zákazníkem v prodejně tohoto typu oplatek) by s tím mohl mít potíže. Pojem průměrného spotřebitele značí osobu, která nutně nemusí ovládat jazyk, v němž je slovní ochranná známka či jiné chráněné označení formulováno, ale musí být schopna rozlišovat alespoň v určité míře to, že různá slova (jakkoli jejich významu nemusí rozumět) bývají graficky vyjádřena různými znaky (co do počtu, tvaru a uspořádání). V tomto ohledu jsou slova *královský* a *karlovarský* dostatečně odlišná, i pokud by cizozemský spotřebitel nerozuměl jejich obsahu.

Žalobce se svou žalobou tedy úspěš; soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (s. ř. s.) a vrátil věc žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a žalovaný je tak povinen zaplatit mu náklady řízení o žalobě, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku (3000 Kč) a z odměny patentového zástupce za pět úkonů právní služby – převzetí zastoupení a žaloba (2 x 2100 Kč) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) užitě podle § 35 odst. 2 s. ř. s. věty druhé za středníkem a přechodného ustanovení čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb., a dvě další podání a účast na jednání před soudem (3100 Kč) podle § 11 odst. 1 písm. d) a g), § 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu včetně náhrady hotových výdajů (5 x 300 Kč) podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu (celkem tedy odměna včetně náhrad činí 15 000 Kč).

K tomu se dále připočítává cestovné patentového zástupce k jednání u soudu. Cesta z Plzně do Prahy a zpět představuje celkem 186 kilometrů, dle vyhlášky č. 385/2015 Sb. činí sazba základní náhrady za používání vozidla dle § 1 písm. b) této vyhlášky 3,80 Kč za kilometr, doložená průměrná spotřeba vozidla advokáta činí 5,97 litrů na 100 kilometrů (aritmetický průměr spotřeb 7,1 l – 5,0 l – 5,8 l podle technického průkazu vozidla) a cena motorové nafty činí dle § 4 písm. c) citované vyhlášky 29,50 Kč. Cestovné tak činí (706,80 Kč sazba základní náhrady + 327,57 Kč motorová nafta =) 1034,37 Kč.

Dále patentovému zástupci náleží náhrada za promeškaný čas dle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu za čas strávený na cestě z Plzně do Prahy a zpět: cesta jedním směrem trvá 1 hodinu, tj. celkem za čtyři půlhodiny po 100 Kč náleží 400 Kč.

Patentový zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, a odměna se tak zvyšuje o částku 3451,24 Kč odpovídající dani, kterou je tento zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Celkem tedy žalobci na nákladech řízení náleží (3000 + 15 000 + 1034,37 + 400 + 3451,24 =) 22 885,60 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. března 2016

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková